

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCÍÓ

DEMIRCI kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(48302/21. sz. kérelem)

ÍTÉLET

Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke • A külföldiek kiutasításával kapcsolatos eljárási garanciák • Nemzetbiztonsági okokból, indokolás nélkül, az első kérelmezővel nem ismertett minősített adatok alapján történt kiutasítás • Az eljárási jogok jelentős korlátozása megfelelő ellensúlyozó garanciák nélkül • Nem „a jogszabályoknak megfelelően meghozott határozat eredményeképpen” elrendelt kiutasítás
8. cikk • *Ratione materiae* • Az első kérelmező felesége és lánya (a második, illetve a harmadik kérelmező) nem bizonyította, hogy közöttük és az első kérelmező között „családi élet” állt fenn.
A Hivatal által készített összefoglaló. A Bíróságot nem köti.

STRASBOURG

2025. május 6.

Az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Demirci kontra Magyarország ügyben

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, amelynek tagjai voltak:

Arnfinn Bårdsen, *elnök*,
Saadet Yüksel,
Jovan Ilievski,
Paczolay Péter,
Gediminas Sagatys,
Stéphane Pisani,
Juha Lavapuro, *bírák*

és Hasan Bakırcı, a Szekció hivatalvezetője

Figyelemmel:

a Magyarország ellen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy török állampolgár, Orhan Demirci és két magyar állampolgár, Demirci Margit és Demirci Nadire („a kérelmezők”) által 2021. szeptember 22-én benyújtott 48302/21. sz. kérelemre;

azon döntésre, hogy a kérelem kerüljön közlésre a magyar kormány („a Kormány”) felé;

a török kormány azon döntésére, hogy nem kíván élni az eljárásba történő beavatkozáshoz való, az Egyezmény 36. cikkének 1. bekezdésében és a Bíróság eljárási szabályzata 44. szabályának 1. bekezdésében biztosított jogaival;

a Kormány által benyújtott észrevételekre, valamint a kérelmezők által válaszul benyújtott észrevételekre;

az Európai Jog- és Igazságügyi Központ által a Szekció elnökének beavatkozási engedélye nyomán benyújtott észrevételekre;

2025. április 1-jén tartott zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően,

Az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

BEVEZETÉS

1. Az ügy tárgya az első kérelmező Magyarországról történt kiutasítását nemzetbiztonsági okokból, indokolás nélkül elrendelő határozat. Az ügy az Egyezmény Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. cikke alapján vet fel kérdést.

A TÉNYEK

2. A kérelmezők 1953-ban, 1966-ban, illetve 1995-ben születtek és Arapsujban (az első kérelmező), illetve Szigetszentmiklóson (a második és a harmadik kérelmező) élnek. A kérelmezőket Pohárnok B., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte.

3. A Kormányt képviselője, Tallódi Z. képviselte az Igazságügyi Minisztériumból.

4. Az ügy tényei az alábbiak szerint foglalhatók össze.

5. Az első és a második kérelmező házastársak, a harmadik kérelmező pedig a lányuk.

6. Az első kérelmező 1990-ben érkezett Magyarországra és 1994-ben kötött házasságot a második kérelmezővel; lányuk 1995-ben született. 2000. június 30-án az első kérelmező bevándorlási engedélyt kapott. 2010-ben állandó tartózkodási engedélyt kapott és állandó tartózkodási kártyát állítottak ki számára, amely tíz évig, 2020. augusztus 4-ig volt érvényes.

7. 2014. március 21-én súlyos testi sértés okozása miatt elítélték és két év szabadságvesztésre ítélték, amelynek végrehajtását három évre felfüggesztették.

I. NEMZETI LETELEPEDÉSI ENGEDÉLY IRÁNTI ELJÁRÁS

8. Jogszabályváltozások és állandó tartózkodási kártyájának a lejárta miatt az első kérelmező 2020. augusztus 5-én nemzeti letelepedési engedély iránti kérelmet nyújtott be.

9. 2020. szeptember 28-án az Alkotmányvédelmi Hivatal szakhatósági állásfoglalást bocsátott ki, amelyben megállapította, hogy az első kérelmező magyarországi tartózkodása **nemzetbiztonsági kockázatot**, továbbá **közvetlen és súlyos közbiztonsági kockázatot** jelentett, hogy a kérelmező nem élt közös háztartásban magyar állampolgárral, és hogy ötéves beutazási és tartózkodási tilalommal kell őt sújtani.

10. 2020. október 19-én az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatósága elutasította az első kérelmező nemzeti letelepedési engedély iránti kérelmét.

11. Az első kérelmező fellebbezett a határozat ellen. Az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság megkeresést intézett az Országos Rendőr-főkapitányság parancsnokához és a Belügyminisztériumhoz az első kérelmezővel kapcsolatban. Míg az Országos Rendőr-főkapitányság parancsnoka szerint az első kérelmező nem jelentett **közvetlen és súlyos veszélyt** a közbiztonságra nézve, addig a Belügyminisztérium egyetértett az Alkotmányvédelmi Hivatal értékelésével, miszerint az első kérelmező **nemzetbiztonsági kockázatot** jelentett. Az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság 2021. február 22-én helybenhagyta az elsőfokú határozatot.

12. Az első kérelmező a határozat bírósági felülvizsgálatát kérte, és a Budapest Környéki Törvényszék 2022. február 10-én helybenhagyta a határozatot.

II. KIUTASÍTÁSI ELJÁRÁS

13. 2020. november 30-án az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslatot adott ki, amelyben megállapította, hogy az első kérelmező **veszélyeztette** a nemzetbiztonságot, **illetve veszélyt** jelentett a nemzetbiztonságra nézve, és hogy ki kell őt utasítani és ötéves beutazási és tartózkodási tilalommal kell őt sújtani.

14. Az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslatát követően az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság kiutasítási eljárást indított. Az első kérelmezőt 2021. január 20-án, a második kérelmező jelenlétében hallgatta meg. A kérelmezők állítása szerint csak ekkor értesültek a kiutasítási eljárásról. Nyilatkozatában az első kérelmező a következőképpen magyarázta élethelyzetüket:

„Két lakásunk van Szigetszentmiklóson, egymástól 100 méterre. Az egyikben a feleségem lakik, a másikban pedig én és a lányom. A feleségem most örökölt egy lakást a szüleitől. A feleségem lakása a lányom nevén van, az pedig, amiben én lakom, az én nevemen van. Egyébként ezekben a dolgokban nem vagyok egészen biztos, ezekről a feleségem gondoskodik”.

Ugyanezen a napon az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság határozatot hozott, amelyben elrendelte az első kérelmező Törökországba történő kiutasítását.

15. Az első kérelmező által a kiutasítási határozat felfüggesztése iránt benyújtott kérelmet a Fővárosi Törvényszék elutasította.

16. Az első kérelmező kiutasítását elrendelő közigazgatási határozatot a Fővárosi Törvényszék 2021. február 19-én hatályában fenntartotta. A bíróság megállapította, hogy az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóságot mind a kiutasítás elrendelése, mind a kiutasítási határozat, mind pedig a beutazási és tartózkodási tilalom időtartamának meghatározása tekintetében kötötte az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslata, és hozzátette, hogy e tekintetben nem rendelkezett mérlegelési jogkörrel. Rámutatott, hogy az Országos Idegenrendészeti

Főigazgatóság által hivatkozott bizonyítékok minősített adatok voltak, amelyeket különleges eljárás keretében lehetett megismerni, de a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény (a továbbiakban: „minősített adat védelméről szóló törvény”) 10. § (1) bekezdése kizárta a minősített adatok bevándorlási eljárásban történő megismerését. A bíróság megállapította, hogy az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság határozata kellően tisztázta és megfelelően mérlegelte az összes releváns körülményt, beleértve mind az első, mind a második kérelmező egyéni körülményeit, és kellően elmagyarázta azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján az értékelését elvégezte. A bíróság azt is megállapította, hogy az első kérelmező nem élt közös háztartásban a második kérelmezővel, és nem gyakorolt szülői jogokat a harmadik kérelmező felett, aki a szóban forgó időszakban 25 éves önálló személy volt. Az első kérelmező még rendelkezett kapcsolatokkal Törökországgal, mivel kapcsolatban állt testvéreivel, rendszeresen küldött árut Törökországba, és visszatért oda, hogy intézkedéseket tegyen a nyugdíjával kapcsolatosan.

17. Az első kérelmezőt 2021. március 25-én kitoloncolták Magyarországról.

18. Az első kérelmező által benyújtott alkotmányjogi panasz 2021. október 19-én elutasításra került.

III. AZ ELSŐ KÉRELMEZŐ BEVÁNDORLÁSI ENGEDÉLYÉNEK VISSZAVONÁSA

19. Az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság 2021. április 15-én visszavonta a kérelmező bevándorlási engedélyét. A határozat fellebbezés nyomán 2021. november 4-én hatályában fenntartásra került. A kérelmező által benyújtott, a határozat bírósági felülvizsgálata iránti kérelmet a Budapest Környéki Törvényszék 2022. február 11-én elutasította.

IV. MEGISMERÉSI ENGEDÉLY IRÁNTI ELJÁRÁS

20. 2021. január 25-én az első kérelmező a minősített adat védelméről szóló törvény 11. § alapján megismerési engedély iránti kérelmet nyújtott be az Alkotmányvédelmi Hivatalhoz, amelyben kérte, hogy megismerhesse az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslatát. Az Alkotmányvédelmi Hivatal a hatékony működéséhez fűződő közérdekre hivatkozva 2021. február 9-én elutasította a kérelmet.

A RELEVÁNS JOGI KERET ÉS GYAKORLAT

21. A releváns hazai jog és gyakorlat tekintetében lásd a *Trapitsyna és Isaeva kontra Magyarország* ügyet (5488/22. sz., 25-32. pont, 2024. szeptember 19.). Továbbá, a minősített adat védelméről szóló törvény 10. § (1) bekezdése szerint minősített adatot kezelni csak a Nemzeti Biztonsági Felügyelet által kiadott engedély alapján lehet, akkor, ha az állami vagy közfeladat ellátásához nélkülözhetetlen.

22. A releváns európai uniós joganyagot lásd a *Trapitsyna és Isaeva* ítéletben (ibid., 33-36. pontok).

23. Az *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság és társai* ügyben hozott ítéletében (2024. április 25-i ítélet, C-420/22. és C-528/22. sz. egyesített ügyek, EU:C:2024: 344) az Európai Unió Bírósága úgy ítélte meg, hogy az uniós jogot úgy kell értelmezni, mint amivel ellentétes az azt előíró nemzeti szabályozás, hogy abban az esetben, ha a harmadik országbeli állampolgárral szemben elfogadott, tartózkodási jogot visszavonó vagy megtagadó határozat olyan információkon alapul, amelyeknek a hozzáférhetővé tétele veszélyeztetné a szóban forgó tagállam nemzetbiztonságát, e harmadik országbeli állampolgár vagy a képviselője csupán az

e célból kért engedély megszerzését követően férhet hozzá ezen információkhoz, az említett személyekkel még az ilyen határozatokat alátámasztó indokok lényegét sem közlik, és közigazgatási vagy bírósági eljárásokban egyébként sem használhatják fel azokat az információkat, amelyekhez hozzáférhettek.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNYHEZ FÜZÖTT HETEDIK KIEGÉSZÍTŐ JEGYZŐKÖNYV 1. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

24. Az első kérelmező azt panaszolta, hogy úgy utasították ki Magyarországról, hogy nem biztosították számára az Egyezményhez fűzött Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt garanciákat. Ez a cikk az alábbiakat mondja ki:

„1. Az Állam területén jogszerűen lakóhellyel rendelkező külföldit onnan csak a jogszabályoknak megfelelően meghozott határozat eredményeképpen lehet kiutasítani, és lehetővé kell tenni számára, hogy:

a) kiutasításával szemben felhozott indokait előterjeszthesse,

b) ügyének felülvizsgálatát kérhesse, és

c) e célokból képviseltethesse magát az illetékes hatóság vagy e hatóság által kijelölt személy, illetőleg személyek előtt.

2. A külföldit az 1. bekezdés a), b) és c) pontjaiban meghatározott jogainak gyakorlását megelőzően akkor lehet kiutasítani, ha a kiutasítás a közrend érdekében szükséges, vagy pedig nemzetbiztonsági okok indokolják.”

A. Elfogadhatóság

25. A Bíróság megismétli, hogy a Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt garanciák csak azokra a külföldiekre vonatkoznak, akik „jogszerűen tartózkodnak” az e Jegyzőkönyvet ratifikáló állam területén (lásd *Georgia v. Russia (I)* [GC], no. 13255/07, § 228, ECHR 2014 (extracts), *Sejdovic and Sulejmanovic v. Italy* (dec.), no. 57575/00, 14 March 2002, és *Muhammad and Muhammad v. Romania* ([GC], no. 80982/12, § 91, 15 October 2020).

26. A jelen ügyben az első kérelmező 1990-ben érkezett Magyarországra és 2000. június 30-án kapott bevándorlási engedélyt, amelyet a kiutasítását követően 2022. február 11-én jogerős bírósági határozattal visszavontak. Így amikor a kiutasítási eljárást megindították ellene, akkor „jogszerűen tartózkodott” Magyarországon. Következésképpen, mivel a kérelmező akkor szembesült a kiutasításával, amikor jogszerűen Magyarországon tartózkodó külföldinek minősült, a Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke *ratione materiae* alkalmazandó a jelen ügyre.

27. A Bíróság megállapítja, hogy a panasz nem nyilvánvalóan alaptalan, és az Egyezmény 35. cikkében felsorolt egyéb okok alapján sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

B. Érdem

1. A felek beadványai

(a) A kérelmező

28. Az első kérelmező előterjesztette, hogy a Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke szerinti értelemben „Magyarország területén jogszerűen lakóhellyel rendelkező külföldi” volt. Úgy érvelt, hogy a kiutasításáról szóló határozat nyilvánvalóan nem felelt meg az e rendelkezésben foglalt eljárási garanciáknak.

29. Az első kérelmező úgy érvelt, hogy a hazai hatóságok nem specifikálták a kiutasítási határozat jogalapját, nevezetesen azt, hogy Magyarország nemzetbiztonságát „súlyosan sértette”, „sértette”, vagy pedig „veszélyeztette”, így határozataik önkényesek voltak. **Letelepedett bevándoroltként** csak akkor lehetett volna őt kiutasítani, ha a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló törvény 45. § (2) bekezdésének a) pontja alapján súlyosan sértette a nemzetbiztonságot, a hazai bíróságok azonban a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló törvény 43. § (2) bekezdésének d) pontjára támaszkodtak.

30. Az első kérelmező továbbá előadta, hogy sem őt, sem az ügyvédjét nem tájékoztatták a kiutasítás indokairól, illetve az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslata és az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság határozata alapjául szolgáló minősített adatokról; ezért megfosztották őket attól a lehetőségtől, hogy előadják érveiket és megtámadják a közigazgatási határozatot.

31. A hazai eljárásban nem voltak garanciák az első kérelmező eljárási jogait érintő korlátozások ellensúlyozására. Először is, a Fővárosi Törvényszék nem vizsgálta felül a minősítés szükségességét. Nem bocsátotta sem az első kérelmező, sem az ügyvédje rendelkezésére az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslatának tartalmi összefoglalóját vagy kivonatát.

32. Továbbá, az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslatai kötelező érvényűek voltak az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóságra és a bíróságra nézve, ami a gyakorlatban kizárt bármiféle arányossági vizsgálatot vagy hatékony felülvizsgálatot.

33. Végül, a minősített adat védelméről szóló törvény szerinti, a szóban forgó javaslat megismerését célzó engedély iránti eljárás szintén hiábavaló volt, és nem vezethetett volna eredményre, mivel a hazai ítélkezési gyakorlat szerint a minősített adat védelméről szóló törvény alapján nem biztosítható az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslatainak a megismerése.

34. Az első kérelmező továbbá rámutatott, hogy a kiutasításáról szóló közigazgatási határozat ugyanazon a napon került meghozatalra, amelyen az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság az első kérelmezőt meghallgatta, a jogerős bírósági határozatot pedig akkor hozta meg a bíróság, amikor az első kérelmező által az alkotmányvédelmi hivatali javaslat megismerésének engedélyezése iránt benyújtott kérelem még elbírálás alatt állt.

(b) A Kormány

35. A Kormány előadta, hogy a Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt garanciákat biztosították a hazai eljárásban. Az első kérelmezőnek lehetősége volt arra, hogy a bírósági eljárásban előadja a kiutasításával szembeni érveit, személyesen, jogi képviselőjével együtt jelen volt a bírósági tárgyaláson, és lehetősége volt felülvizsgálati kérelem benyújtására.

36. Mindenesetre, az első kérelmező kiutasítása a Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének 2. bekezdésével összhangban nemzetbiztonsági érdekből szükséges volt.

2. A Bíróság értékelése

(a) Általános elvek

37. Az országban jogszerűen tartózkodó külföldieket kiutasítási eljárásokban megillető eljárási jogokra vonatkozó általános elveket a fent hivatkozott *Muhammad és Muhammad* ügyben (125-57. pontok), újabban pedig az *F.S. kontra Horvátország* ügyben (*F.S. v. Croatia*, no. 8857/16, §§ 50-53, 5 December 2023) foglalta össze a Bíróság.

38. A Bíróság különösen azt állapította meg, hogy a Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének 1. bekezdése elvileg megköveteli, hogy az érintett külföldi tájékoztatást kapjon azokról a releváns tényállási elemekről, amelyek alapján az illetékes hazai hatóságok úgy ítélték meg, hogy veszélyt jelent a nemzetbiztonságra, és hogy betekintést nyerjen az ügyiratok tartalmába és az ügyiratokban szereplő azon információkba, amelyekre a hatóságok az érintett külföldi kiutasításáról szóló döntés meghozatalakor támaszkodtak (ibid., 129. §).

39. Bár e jogok nem abszolútak, korlátozásuk nem teheti semmissé a Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében biztosított eljárási védelmet azáltal, hogy a rendelkezésben foglalt garanciák lényegét csorbítja. Még korlátozás esetén is hatékony lehetőséget kell biztosítani a külföldi személynek arra, hogy kiutasításával szemben indokokat terjesszen elő, és mindenfajta önkénnyel szemben védelemben részesüljön. A Bíróság ezért először azt vizsgálja meg, hogy az illetékes független hatóság az ügy sajátos körülményeinek fényében kellően igazoltnak találta-e a külföldi személy eljárási jogainak a korlátozását, másodszor pedig azt, hogy az e korlátozásokból eredő, a külföldi személyt érintő nehézségeket kellőképpen kompenzálták-e ellensúlyozó tényezők (uo., 133. §). Ezzel kapcsolatban a Bíróság hangsúlyozta, hogy minél kevésbé szigorúan vizsgálták a nemzeti hatóságok a külföldi személy eljárási jogai korlátozásának a szükségességét, annál szigorúbbnak kell lennie az ellensúlyozó tényezők Bíróság általi vizsgálatának (ibid., 145. §).

40. A Bíróság meghatározott bizonyos tényezőket, amelyek alkalmasak a külföldiek számára a Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében biztosított eljárási jogok korlátozásának az ellensúlyozására, így például a külföldi személlyel közölt információk relevanciája és hozzáférés biztosítása azokhoz az iratokhoz, amelyekre a hatóságok a döntésüket alapozták, tájékoztatásnyújtás az eljárás lefolyásáról és a jogkorlátozás ellensúlyozására szolgáló hazai mechanizmusokról, valamint az, hogy a külföldi személynek volt-e képviselője, és az eljárásba bevontak-e független hatóságot (ibid., 147-56. §; lásd még *Hassine v. Romania*, no. 36328/13, § 54, 9 March 2021). A Bíróság hangsúlyozta, hogy ezeket a tényezőket nem együttesen kell teljesíteni, és hogy az alkalmazandó ellensúlyozó tényezők jellegének és mértékének értékelése az adott ügy körülményeitől függően változhat (lásd a fent hivatkozott *Muhammad and Muhammad*, § 157).

(b) Ezen elvek alkalmazása a jelen ügyben

41. A fenti elvek fényében a Bíróság megvizsgálja a Magyarországon rendelkezésre állt eljárási garanciákat és azt, hogy ezek a garanciák a kérelmező esetében hogyan kerültek alkalmazásra. Ebben az összefüggésben – amint az fentebb megállapításra került – a kérelmező „jogszerűen tartózkodott” az országban, amikor az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság az Alkotmányvédelmi Hivatal nem nyilvános javaslata alapján kezdeményezte nemzetbiztonsági okokból történő kiutasítását.

42. Az első kérelmező ahhoz való jogát illetően, hogy tájékoztatást kapjon a kiutasítási határozat alapjául szolgáló ténybeli elemekről, meg kell jegyezni, hogy a minősített adat védelméről szóló törvény 10. § (1) bekezdése és a magyar bíróságok ítélezési gyakorlata (lásd *Trapitsyna és Isaeva kontra Magyarország*, 5488/22. sz., 32. pont, 2024. szeptember 19.) szerint, ha az Alkotmányvédelmi Hivatal úgy dönt, hogy a javaslatában szereplő adatok minősített adatok, akkor azok a közigazgatási és bírósági határozatok, amelyek kimondják,

hogy az adott külföldi **sérti, illetve veszélyezteti** a nemzetbiztonságot, és amelyek ezen okból elrendelik a kiutasítását, nem hozhatják nyilvánosságra ezen információkat és azon ténybeli indokokat, amelyekre az Alkotmányvédelmi Hivatal támaszkodott.

43. A minősített adat védelméről szóló törvény 11. § értelmében az érintett személy kérelmet nyújthat be a minősítő hatósághoz vagy az adatkezelőhöz a rá vonatkozó minősített adatok megismerésének engedélyezése érdekében. A minősített adat védelméről szóló törvény 12. § (1) bekezdése szerint azonban az ilyen megismerés közérdekből kizárható.

44. A jelen ügyben a Fővárosi Törvényszék ezen rendelkezések együttes alkalmazásával úgy ítélte meg, hogy a jogszabály alapján – az Országos Idegenrendészeti Főigazgatósághoz hasonlóan – köteles volt eltekinteni attól, hogy az első kérelmezőnek átadja az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslatának alapjául szolgáló adatokat.

45. Az első kérelmezőnek a minősített adat védelméről szóló törvény szerinti, a dokumentumok tartalmának megismeréséhez való jogát illetően a Bíróság megjegyzi, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal a vonatkozó rendelkezéseket alkalmazva megállapította, hogy az első kérelmező nem volt jogosult a javaslataiban foglalt adatok megismerésére, mivel a megismerés akadályozta volna a Hivatal megfelelő működését.

46. Ez jelentős mértékben korlátozta az első kérelmező ahhoz való jogát, hogy megismerje azon dokumentumok ténybeli elemeit és tartalmát, amelyek az Alkotmányvédelmi Hivatal által kibocsátott javaslat, valamint az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság és a bíróság által hozott, a kérelmező Magyarországról történő kiutasítását elrendelő határozatok alapjául szolgáltak.

47. Annak értékelése előtt, hogy a korlátozások az eljárás egészének fényében milyen konkrét hatást gyakoroltak az első kérelmező helyzetére, a Bíróság most azt vizsgálja meg, hogy az első kérelmező eljárási jogainak korlátozása szükséges volt-e, és a nemzeti hatóságok alkalmaztak-e ellensúlyozó intézkedéseket a korlátozások enyhítésére (lásd a fent hivatkozott *Muhammad and Muhammad*, § 163).

48. A jelen ügyben a Bíróság megjegyzi, hogy a Fővárosi Törvényszék a minősített adat védelméről szóló törvény 10. § (1) bekezdését alkalmazva és a korábbi ítélkezési gyakorlatra támaszkodva eleve olyan döntést hozott, hogy az első kérelmező nem ismerheti meg az Alkotmányvédelmi Hivatal iratait, mivel a dokumentumok minősítettek. Azt is kimondta, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal meghallgatása az eljárásban nem volt időszerű, mivel minősített adatokról a Hivatal nem tehetett volna tanúvallomást. Továbbá, a hazai jog nem tette lehetővé a bíróság számára annak hivatalból történő megvizsgálását, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal által alkalmazott minősítés a közérdek védelme érdekében igazolt volt-e. A bíróság azt sem vizsgálhatta, hogy az adott ügyben a közérdek védelme szükségessé tette-e a külföldi személy eljárási jogainak a korlátozását és az e határozat alapjául szolgáló bizonyítékok megismerésének a megtagadását. Következésképpen, a bíróság a szóban forgó adatok Alkotmányvédelmi Hivatal általi minősítésének alapjául szolgáló közérdeket sem vizsgálhatta felül.

49. Továbbá, az első kérelmezőtől a minősített adat védelméről szóló törvény alapján lefolytatott eljárásban is megtagadták a kért adatok megismerésének az engedélyezését, mivel az Alkotmányvédelmi Hivatal általános, további tényszerű magyarázat nélküli hivatkozása szerint az adatok megismerése nehézségeket okozna a Hivatal működésében.

50. Következésképpen, mivel a Fővárosi Törvényszék nem vizsgálta az első kérelmező eljárási jogai korlátozásának a szükségességét, a Bíróságnak szigorú vizsgálatot kell lefolytatnia annak megállapítása érdekében, hogy a jelen ügyben alkalmazott ellensúlyozó

tényezők képesek voltak-e hatékonyan enyhíteni az első kérelmező eljárési jogainak a korlátozását (ibid., 165. §).

51. A kiutasítás alapjául szolgáló tényállási elemekről az első kérelmező részére nyújtott tájékoztatás mértékét illetően a Bíróság megjegyzi, hogy a Fővárosi Törvényszék által hozott, az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság megállapításait megerősítő ítélet szerint az első kérelmező magatartása „súlyosan veszélyeztette”, illetve „sértette” a nemzetbiztonságot. A Fővárosi Törvényszék csupán röviden megállapította, hogy áttekintette az Alkotmányvédelmi Hivatal által benyújtott dokumentumokat, amelyekből egyértelműen kiderült, hogy az első kérelmező magyarországi jelenléte súlyosan veszélyeztette, illetve sértette a nemzetbiztonságot. A Bíróság utal a kérelmező azon érvére, hogy a hazai határozatok nem pontosították, hogy magatartása „veszélyeztette”, vagy pedig „sértette” a nemzetbiztonságot. Mindenesetre, egyik határozat sem specifikált semmilyen konkrét, az első kérelmező által tanúsított magatartást vagy ellene felhozott konkrét állítást. A határozatok semmilyen utalást nem tartalmaztak a megállapításaik alapjául szolgáló bizonyítékokra. Azt sem fejtették ki, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal képes volt-e bizonyítani – és ha igen, hogyan – azon konkrét tények fennállását, amelyeken az első kérelmező kiutasítására vonatkozó javaslata alapult.

52. Mindezek alapján a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy az első kérelmező nem kapott olyan tájékoztatást az ellene felhozott állításokról, amely képessé tette volna őt arra, hogy hatékonyan gyakorolhassa a Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében számára biztosított eljárési jogokat.

53. A szóban forgó időszakban a hazai jogban rendelkezésre álló ellensúlyozó tényezőkre térve a Bíróság megállapítja, hogy az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság 2021. január 20-án a felesége jelenlétében meghallgatta az első kérelmezőt. A kérelmezők szerint ez volt az első alkalom, amikor a hatóságok arról tájékoztatták őket, hogy az első kérelmező nemzetbiztonsági okokból történő kiutasítására irányuló eljárás indult (lásd a fenti 14. pontot). A kiutasítási határozat ugyanazon a napon került meghozatalra, így az első kérelmezőnek nem volt lehetősége arra, hogy a közigazgatási eljárásban bizonyítékokat nyújtson be, vagy megtámadja az Alkotmányvédelmi Hivatal megállapításait.

54. Továbbá, az első kérelmező kérelmet nyújtott be az Alkotmányvédelmi Hivatalhoz a minősített adatok megismerésének engedélyezése iránt, de a kérelem 2021. február 9-én elutasításra került. A Fővárosi Törvényszék 2021. február 19-én hozta meg az első kérelmező kiutasításáról szóló határozatot, amely időpontban az első kérelmező még az alkotmányvédelmi hivatali határozat bírósági felülvizsgálatát kérhette volna. Ebben a vonatkozásban a Bíróság utal a kérelmezők azon érvére, hogy a minősített adatok megismerésének engedélyezésével kapcsolatos alkotmányvédelmi hivatali határozat elleni bírósági felülvizsgálat hiábavalóvá vált azt követően, hogy a Fővárosi Törvényszék meghozta a kiutasításról szóló jogerős ítéletet.

55. A Bíróság nézete szerint az eljárás gyorsasága inkább negatívan hatott az első kérelmező eljárési jogainak a gyakorlására, semmint hogy enyhítette volna a kiutasításával kapcsolatos konkrét adatok megismerésére vonatkozó korlátozásokat.

56. A Bíróság ezután megjegyzi, hogy az első kérelmezőt saját maga által választott ügyvéd képviselte a bírósági eljárásban. A Bíróság azonban lényegesnek tartja, hogy az első kérelmező jogi képviselője sem ismerhette meg a minősített adatokat és az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslatának a tartalmát. Ezért nem állítható, hogy az eljárásbeli képviselő olyan hatékony biztosítékot jelentett, amely képes volt érdemben ellensúlyozni a kérelmező eljárési jogainak a korlátozását a jelen ügyben (vö. a fent hivatkozott *Muhammad and Muhammad*, § 192; *F.S. v. Croatia*, § 65).

57. A Bíróság azt is megjegyzi, hogy az első kérelmező kiutasításáról szóló határozatot a Fővárosi Törvényszék vizsgálta felül, amely rendelkezett a szükséges függetlenséggel és a

szóban forgó bizalmas dokumentumokhoz való hozzáférés jogával. Ez elvileg olyan fontos garancia lehetett volna, amely képes lett volna enyhíteni az első kérelmezőt megillető eljárási jogok korlátozásának a hatásait.

58. Mivel azonban az első kérelmezővel semmilyen olyan tényállási elemet nem közöltek, amely alapján a hatóságok arra a következtetésre jutottak, hogy jelenléte **veszélyezteteti, illetve sérti** a nemzetbiztonságot, a Bíróság úgy véli: nem állítható, hogy az ezt követő bírósági felülvizsgálati eljárásban az első kérelmező megfelelően elő tudta adni az ügyét.

59. Mindenesetre, a Fővárosi Törvényszék ítéletéből és a releváns hazai ítélkezési gyakorlatból (lásd a fent hivatkozott *Trapitsyna és Isaeva*, 31-32. pontok) kitűnik, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal javaslata kötelező volt az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóságra és a bíróságra nézve mind a kiutasítási határozat szükségessége, mind pedig a kiutasítási tilalom időtartama tekintetében. A Fővárosi Törvényszék csak röviden közölte, hogy áttekintette az Alkotmányvédelmi Hivatal által benyújtott dokumentumokat, amelyekből egyértelműen megállapította, hogy az első kérelmező magyarországi jelenléte **súlyosan veszélyeztetette, illetve sértette** a nemzetbiztonságot. A megállapítás alapjául szolgáló bizonyítékokra semmilyen utalást nem tett. Arra vonatkozóan sem adott semmilyen magyarázatot, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal képes volt-e – és ha igen, hogyan – bizonyítani az első kérelmező kiutasítására vonatkozó javaslata alapjául szolgáló konkrét tények fennállását. Ilyen módon az Alkotmányvédelmi Hivatal azon állítását, hogy az első kérelmező **biztonsági kockázatot** jelentett, nem vetették érdemi bírósági vizsgálat alá.

60. Továbbá, a releváns rendelkezések ezen értelmezése a gyakorlatban nem hagyott mozgásteret a kiutasítási határozatot felülvizsgáló bíróság számára, és kizárta az ügyben felmerült különböző érdekek mérlegelését. Ebben a vonatkozásban az első kérelmező körülményeire történt hivatkozás pusztán formalitás volt, a kérelmezőnek nem volt tényleges lehetősége a bíróság előtt arra, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal megállapításait vagy a kiutasítás szükségességét érvekkel cáfolja.

61. A fenti megfontolások elegendőek a Bíróság számára azon következtetés levonására, hogy az eljárás egészére és az államok számára nemzetbiztonsági kérdésekben biztosított mérlegelési szabadságra figyelemmel az első kérelmező eljárási jogainak a kiutasítással kapcsolatos eljárásokban történt korlátozását nem ellensúlyozták a hazai eljárásokban a jogok lényegét megőrző és az első kérelmezőt az önkénnyel szemben védelemben részesítő módon. Ezért nem lehet azt állítani, hogy az első kérelmezőt „a jogszabályoknak megfelelően meghozott határozat eredményeképpen” utasították ki.

62. Következésképpen, az Egyezmény Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. cikkét megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 8. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

63. A kérelmezők panaszolták, hogy az első kérelmező kiutasítását olyan minősített adatokon alapuló határozatban rendelték el, amelyeket ő nem ismerhetett meg, és hogy a család ebből következő szétválasztása az Egyezmény 8. cikkében biztosított jogaik megsértését vonta maga után. A 8. cikk az alábbiakat mondja ki:

„1. Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.

2. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.”

A. A felek beadványai

64. A kérelmezők fenntartották, hogy kapcsolatuk az Egyezmény 8. cikke szerinti értelemben valódi „családi élet”-nek minősült. Az első és a második kérelmező 1994 óta éltek együtt, házasok voltak és közös gyermekük született. Bár lakóhelyük különböző címekre volt bejegyezve, ez adminisztratív célokat szolgált. A valóságban két, egymáshoz közeli lakásuk volt, és az ideiglenes lakcímükön vezettek közös háztartást, amit többek között az a tény is bizonyított, hogy mindketten jelen voltak, amikor az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság az első kérelmezőt meghallgatta. A kérelmezők mindenesetre fenntartották, hogy az együttélés nem az egyetlen releváns tényező a 8. cikk szerinti értelemben vett valódi „családi élet” bizonyítására.

65. A kérelmezők továbbá kifejtették, hogy lányuk, a harmadik kérelmező, olyan fiatal felnőtt volt, aki a szüleivel élt, és aki az egészségi állapota – nevezetesen egyik szemének vaksága – miatt rájuk volt utalva. Nemcsak erős érzelmi kötelék fűzte őket egymáshoz, hanem a harmadik kérelmező anyagilag is függött a szüleitől. Ráadásul egyetlen gyermeke volt a szülőknek, akiknek az egészsége szintén romló állapotban volt, az első kérelmező előadta, hogy derék- és nyaki sérvvel küzdött és fizioterápiára járt. Apja kiutasítását követően a harmadik kérelmezőnél is bizonyos mentális egészségi problémák jelentkeztek, sokat aggódott az apjáért.

66. Továbbá, a szóban forgó időszakban az első kérelmező „**letelepedett bevándorolt**” volt, akinek 30 éves magyarországi tartózkodása kétségtelenül az Egyezmény 8. cikkének 1. bekezdése szerinti „magánélet” hatálya alá esett.

67. A Kormány nem nyilvánított véleményt kifejezetten a 8. cikk jelen ügybeli alkalmazhatóságáról vagy a kérelmezők közötti „családi élet” fennállásáról. Megjegyezte azonban, hogy a hazai bíróságok megállapítása szerint az első kérelmező nem élt egy háztartásban a második kérelmezővel, hogy együttélésük megszakadt, és hogy az első kérelmezőnek volt egy 25 éves lánya, aki felett nem gyakorolt szülői felügyeletet, és akinek az önellátásra való képessége nem volt kétséges.

B. A Bíróság értékelése

68. Az első kérelmező azon panaszát illetően, hogy magánéletét megsértették azzal, hogy nemzetbiztonsági okokból kiutasították Magyarországról azt követően, hogy sok éven keresztül ott élt, a Bíróság már megállapította az Egyezmény Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. cikkében biztosított eljárási jogok megsértését az első kérelmező kiutasításával kapcsolatos eljárásban (lásd a fenti 62. pontot). Ilyen körülmények között a Bíróság nem tartja szükségesnek külön döntés meghozatalát arról, hogy ugyanazok a tények az Egyezmény 8. cikkében biztosított jogok megsértését eredményezték-e (lásd a fent hivatkozott *F.S. v. Croatia*, § 75).

69. A második és a harmadik kérelmező azon panaszát illetően, hogy az első kérelmező Törökországba történt kiutasítása beavatkozást jelentett az Egyezmény 8. cikkében számukra biztosított jogokba, a Bíróság a kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel úgy véli, hogy a panaszt az e rendelkezésben biztosított „családi élet tiszteletben tartásához” való jog alapján kell vizsgálni (lásd *Üner v. the Netherlands* ([GC], no. 46410/99, § 61, ECHR 2006-XII).

70. Ezzel kapcsolatban a Bíróság megjegyzi, hogy bevándorlással összefüggésben a „családi élet” fennállására vonatkozó általános elveket legújabbán a *Kumari kontra Hollandia* ügyben hozott határozat (*Kumari v. the Netherlands* (dec.), no. 44051/20, §§ 34-44, 19 November 2024) foglalta össze.

71. A Bíróság különösen azt ismétli meg, hogy az Egyezmény 8. cikkének alkalmazásában a „családi élet” autonóm fogalom (lásd *Marckx v. Belgium*, 13 June 1979, § 31, Series A no. 31). Főszabály szerint az együttélés a családi életnek minősülő kapcsolat feltétele. Kivételesen más tényezők is szolgálhatnak annak bizonyítására, hogy valamely kapcsolat kellő állandósággal rendelkezik ahhoz, hogy tényleges „családi kötelékek”-et hozzon létre (lásd *Katsikeros v. Greece*, no. 2303/19, § 43, 21 July 2022, és az ott hivatkozott esetjogot).

72. A Bíróság azt is kimondta, hogy szülők és felnőtt gyermekek, illetve felnőtt testvérek között nem áll fenn családi élet, hacsak nem kerülnek bizonyításra „a szokásos érzelmi kötődésen túlmutató további függési elemek” (lásd többek között *Kwakyé-Nti and Dufie v. the Netherlands* (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000; *Senchishak v. Finland*, no. 5049/12, § 55, 18 November 2014; és *Emonet and Others v. Switzerland*, no. 39051/03, § 5, 13 December 2007). Továbbá, az a kérdés, hogy a szokásos érzelmi kötődésen túlmutató „további függési elemek” bizonyítottan fennállnak-e, a szóban forgó kapcsolat és az eset egyéb releváns körülményeinek egyedi vizsgálatát igényli (lásd a fent hivatkozott *Kumari*-ítélet 43. pontját).

73. A jelen ügyben a Bíróság annak megjegyzésével kezdi, hogy az első kérelmező által a hazai hatóságok előtt tett nyilatkozat szerint (lásd a fenti 14. pontot) ezen hatóságok egyhangúlag arra a következtetésre jutottak, hogy az első és a második kérelmező együttélése megszűnt, és hogy már nem ugyanazon cím alatt élnek. Bár a kérelmezők később másként próbáltak érvelni, a Bíróság nem tartja szükségesnek vagy helyénvalónak, hogy eltérjen a nemzeti bíróságok által levont következtetésektől, mivel e bíróságok jobb helyzetben vannak az előttük felmerült kérdés vizsgálatára és az ügy tényeinek a megállapítására, mert megvan az az előnyük, hogy személyesen tudják meghallgatni a feleket és megvizsgálni a bizonyítékokat (vö. *Lindstrand Partners Advokatbyrå AB v. Sweden*, no. 18700/09, § 85, 20 December 2016 ; *Kalucza v. Hungary*, no. 57693/10, § 62, 24 April 2012). A Bíróság továbbá úgy véli, hogy az első és a második kérelmező nem terjesztett elő olyan kivételes körülményeket, amelyek alapján a Bíróság arra a következtetésre juthatna, hogy kapcsolatuk az adott körülmények között még együttélés nélkül is az Egyezmény 8. cikkének autonóm értelme szerinti „családi élet”-nek minősült (ellentétes esetjogként lásd *Vallianatos and Others v. Greece* [GC], nos. 29381/09 and 32684/09, § 73, ECHR 2013 (extracts); *Kroon and Others v. the Netherlands*, 27 October 1994, § 30, Series A no. 297-C).

74. Az első és a harmadik kérelmező közötti „családi élet” fennállását illetően a Bíróság megjegyzi, hogy a harmadik kérelmező 25 éves felnőtt volt, aki továbbra is legalább az egyik szülőjével élt együtt. Bár a hazai hatóságok elé terjesztett orvosi dokumentumokból kiderül, hogy a harmadik kérelmező látásproblémákkal küzdött, nem került bizonyításra, hogy állapota kellően súlyos lett volna ahhoz, hogy az első kérelmezőtől állandó gondozást és segítséget igényeljen a mindennapi életben való boldoguláshoz (vö. *A.W. Khan v. the United Kingdom*, no. 47486/06, 12 January 2010; *Konstatinov v. the Netherlands*, no. 16351/03, 26 April 2007). A harmadik kérelmező állítólagos pénzügyi függését illetően a Bíróság korábban már megállapította, hogy pénzügyi támogatás távolból is nyújtható (lásd például *Berisha v. Switzerland*, no. 948/12, § 60, 30 July 2013, és a fent hivatkozott *Senchishak*-ítélet 57. pontját), és a Bíróság soha nem tekintette az ilyen függést önmagában elegendőnek ahhoz, hogy további függési köteléket képezzen (lásd a fent hivatkozott *Kumari*-ítélet 40-41. pontjait). Az ügy fenti konkrét körülményei alapján a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy az első és a harmadik kérelmező között „a szokásos érzelmi kötődésen túlmutató további függési elemek” fennállása nem került bizonyításra.

75. Erre figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy a kérelmezők kapcsolata nem minősült „családi élet”-nek az Egyezmény 8. cikke szerinti értelemben.

76. Ezért a második és a harmadik kérelmező által az Egyezmény 8. cikke alapján benyújtott panaszt az Egyezmény rendelkezéseivel való *ratione materiae* összeegyeztethetlenség miatt az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének a) pontja és 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

III. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSEI

77. A kérelmezők panaszolták, hogy a kiutasítási eljárás és az első kérelmező nemzetbiztonsági okokból történő kiutasítását elrendelő határozat az Egyezmény 13. cikkét megsértve a minimális eljárási követelményeknek sem tett eleget.

78. Az ügy tényeire, a felek beadványaira és saját fenti megállapításaira figyelemmel a Bíróság úgy véli, hogy a jelen kérelemben felvetett főbb jogi kérdéseket megvizsgálta, és nincs szükség arra, hogy a fennmaradó panasz elfogadhatóságáról és érdeméről külön döntést hozzon (lásd a fent hivatkozott *F.S. v. Croatia*, § 75).

IV. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

79. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

80. A kérelmezők együttesen 5 106 eurót követeltek az általuk állítólagosan elszenvedett vagyoni kár tekintetében. Azt állították, hogy ez az összeg az első kérelmező törökországi megélhetési költségeinek, valamint a második és a harmadik kérelmező által tett látogatások utazási költségeinek felel meg. Ezenfelül személyenként 15 000 eurót kértek állítólagos nem vagyoni káruk tekintetében.

81. A Kormány vitatta az igényeket.

82. A Bíróság észrevételezi, hogy a jelen ügyben az egyetlen olyan tény, amely igazságos elégtétel megítéléséhez szolgál alapul, az az, hogy az első kérelmező nem részesült megfelelő eljárási garanciákban a Magyarországról történt kitoloncolásához vezető eljárásban. Az eljárás más kimenetelére vonatkozóan a Bíróság nem bocsátkozhat spekulációkba. Következésképpen, a vagyoni kártérítés iránti igényt el kell utasítani.

83. A Bíróság azonban úgy véli, hogy az első kérelmező kétségtávolan nem vagyoni kárt szenvedett, és hogy önmagában a jogsértés megállapítása nem biztosít jogorvoslatot. A jogsértés jellegére figyelemmel, méltányossági alapon hozva meg döntését, a Bíróság 6 500 eurót, valamint az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét ítéli meg számára.

B. Költségek és kiadások

84. A kérelmezők együttesen további 280 000 forintot (kb. 700 euró) követeltek a hazai bíróságok előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére. Ez az összeg 30 000 forint (kb. 75 euró) bírósági eljárási illetéknek, valamint 250 000 forint (kb. 630 euró) ügyvédi költségnek felel meg. A kérelmezők a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások tekintetében együttesen 7 500 eurót, valamint az ezen összeget terhelő általános forgalmi adó összegét is követelték. Ez

az összeg a kérelmezők ügyvédje által 150 eurós óradíjjal elszámolt ötven órányi ügyvédi munka díjának felel meg.

85. A Kormány vitatta az igényeket.

86. A Bíróság esetjoga szerint valamely kérelmező csak annyiban jogosult a költségek és a kiadások megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy azok ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, és összegüket tekintve észszerűek (több más eset mellett lásd *L.B. kontra Magyarország* [Nagykamara] 36345/16. sz., 149. pont, 2023. március 9.).

87. A jelen ügyben a Bíróság a birtokában lévő dokumentumokra és a fenti kritériumokra figyelemmel úgy ítéli meg, hogy az összes címen felmerült költség és kiadás tekintetében 8 200 eurót, valamint az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét kell megítélnie az első kérelmező részére.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az első kérelmező által az Egyezmény Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. cikkével kapcsolatosan benyújtott panaszt elfogadhatónak, a második és a harmadik kérelmező által az Egyezmény 8. cikkével kapcsolatosan benyújtott panaszt pedig elfogadhatatlannak nyilvánítja;
2. Megállapítja, hogy az első kérelmező vonatkozásában az Egyezmény Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. cikkét megsértették;
3. Megállapítja, hogy az első kérelmező által az Egyezmény 8. és 13. cikke alapján benyújtott panaszok elfogadhatóságát és érdemét nem szükséges megvizsgálni;
4. *Megállapítja:*
 - (a) hogy attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, az alperes államnak az alábbi összegeket kell kifizetnie az első kérelmező részére az alperes állam nemzeti valutájában, a kifizetéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
 - i. nem vagyoni kár tekintetében 6 500 (hatezer-ötszáz) eurót, plusz az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét;
 - ii. költségek és kiadások tekintetében 8 200 (nyolcezer-kétszáz) eurót, plusz az ezen összeget az első kérelmező vonatkozásában esetlegesen terhelő adók összegét;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összegek után;
5. A kérelmezők igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit elutasítja.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2025. május 6-án, a Bíróság eljárási szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Hivatalvezető

Elnök